

BIBLIJSKO - MOLITVENE ZAJEDNICE

SVETI PETAR I PAVAO

CRKVA U SUVREMENOM SVIJETU

Mi smo već govorili o Crkvi. Promatrali smo tada otajstvo njezina bića, pokušali je vidjeti u tajni njezina vlastitog života, **kao božansko-ljudsku stvarnost**. Ova razmišljanja posvećujemo njezinu odnosu prema svijetu u kojem živi i kojem je poslana. Jer, kao što smo više puta istakli, Crkva nije sama sebi svrhom, ona je poslana, ona je sva u funkciji spasenja svijeta, ili kako ističe saborska konstitucija o Crkvi „Lumen Gentium“ – ona je „**sakrament ili znak, oruđe**“ (LG 1)kojim Bog u svome Sinu spasenjski zahvaća ovaj svijet.

Crkva je poslana

Riječ je dakle o Crkvi Kristovoj, o zajednici Isusovih učenika koja sva, **cijelim svojim bićem, nosi u sebi to poslanje**. To je zapravo Kristovo poslanje koje ona nastavlja. Sadržaj je Isusova poslanja: objavljivanje Oca i spasenje ljudi. Upravo to Isusovo poslanje za Crkvu je temeljni i konstitutivni imperativ i to snagom njegove riječi:

„I reče im: „Pođite po svem svijetu, propovijedajte Evanđelje svemu stvorenju.“ (Mk 16,15).

„Isus im pristupi i prozbori: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“ (Mt 28,18-19).

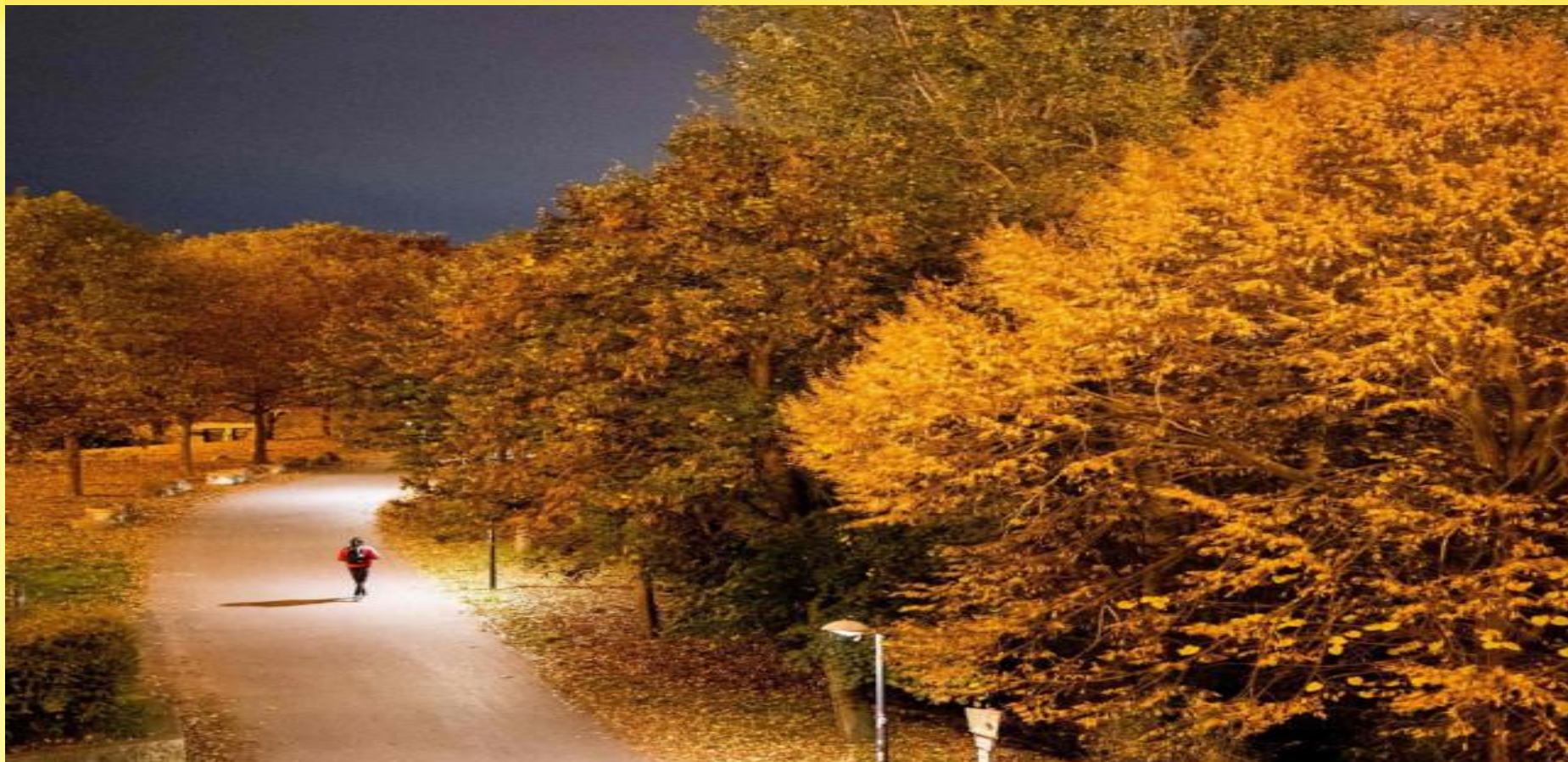
Krist djeluje po Crkvi

Nema dakle granica njezinu poslanju! **Ni geografskih ni etničkih!** Poslana je svuda i svima. Takva je i narav otkupljenja. Krv Kristova prolivena je za svakog čovjeka, njegovo otkupljenje teži da dosegne svakoga. Ako je činjenica da po Crkvi Krist u ovom svijetu nastavlja svoje djelo, da ona predstavlja **njegove ruke i noge, njegova usta i govor, onda je u tome i njezina velika odgovornost za svijet.** Ona treba ući u dijalog sa svakim, dijalog u kojem ona sluša, osluškuje, naviješta i svjedoči. Zato temeljni njezin stav u odnosu na svijet mora biti služenje, a ne vladanje, i puno je pravo svakoga čovjeka da mu bude naviješteno Evanđelje, Radosna vijest i da po obraćenju, vjeri u Isusa Krista uđe u Crkvu.

Poslanje pečati biće cijele Crkve, a ne samo pojedinaca u njoj. Svatko u njoj, kako pojedinci tako i zajednica, ima svoje poslanje. I nitko ga ne može izvršiti umjesto drugoga. **Jedno** je poslanje crkvenih službi, **drugo** je poslanje koje ima svaka pojedina zajednica u određenom mjestu gdje sabire, a **drugo** je opet poslanje pojedinca, vjernika, Isusovih učenika. Svatko tu može učiniti svoj dio ili zakazati.

Stoga se Crkva ne smije zatvoriti u geto vlastite stvarnosti i baviti se sama sobom „**zabarikadirana**“ prema svemu što nije ona, jer bi na taj način izdala svoje vlastito biće. Njezin vremenski tijek ne smije promicati u neprestanom stavu obrane i zatvaranje.

Naprotiv, ona treba biti trajno otvorena, trajno u dijalogu, uvijek spremna razumjeti, shvatiti, prihvatiti, navijestiti, svjedočiti, podići i pomoći. To je bila i jedna o temeljnih misli II vat. sabora: otvoriti Crkvu svijetu, očitovati njezino biće i njezino poslanje koje je primila od Krista. **U njegovo ime ona služi i svjedoči, i njezino poslanje ne smije imati nikakav drugi sadržaj.** Ona nije pozvana da preuzme političku vlast ili odgovornost ili „**da vuče konce**“ političke scene, da nastupi kao opozicijska stranka, partija, već je za sve i treba svima služiti autentičnim poslanjem kojim je šalje Krist, njezin utemeljitelj.

Crkva je za svijet

Ona je poslana svijetu. To su svi ljudi, sva društveno-politička uređenja, svi sociološki slojevi ljudi, sve kulture, svi svjetonazori. Ne smije se poistovjetiti ni s kim, a nit staviti u oporbu s nekim, jer ona je za sve i svima poslana. Nema pravo ikoga prekrižiti ili otpisati da od bilo koga odustane ili koga zaobiđe. Snagom svojega proročkog poslanja pozvana je da pod svaku cijenu govori i svjedoči, da naviješta i tumači. **Budući da je njezino poslanje u znaku služenja, ona prilazi čovjeku s poniznošću službenice, nudeći i pomažući, a ne namećući prisiljavajući, uvjetujući ne silom vlasti, već s ljubavlju služenja.**

Želi li autentično vršiti Isusovo poslanje, mora se očitovati kao ona koja ljubi svijet i prihvaća sve lijepe i autentične njegove vrijednosti. Svojim nastupom i ponašanjem mora svjedočiti da se želi staviti u službu čovjeku, pokazati smisao za njegove probleme i tjeskobe, njegove nade i radosti. Svojim nastupom ona mora afirmirati vrijednost ljudske osobe poštujući njegovu slobodu i opredjeljenje, poštujući red ovozemaljskih vrijednosti.

Riječ je o suvremenom svijetu. Crkva sadašnjeg trenutka nije poslana niti svijetu prije sto godina, a niti svijetu za sto godina. Ona je poslana ovom sadašnjem, suvremenom, ovodnevnom svijetu i upravo u tom i takvom svijetu **mora se dogoditi njezino poslanje.** Stoga ona mora prilagoditi sebe i svoje naviještanje upravo ovom današnjem svijetu. Mora mu se obratiti vrijednostima- kategorijama koje su njemu vlastite (ne onima pred sto godina), jezikom koji je njemu vlastit i razumljiv, gestama koje su mu dostupne. Crkva se ne smije očitovati svijetu kao prošlost, muzejska stvarnost ili ostatak prošlosti, već dinamikom i životom sadašnjeg trenutka. Jer, ona nije pozvana da konzervira neko vrijeme, već da spasenjski djeluje u vlastitom suvremenom trenutku.

Posadašljenje – aggiornamento

Tako je suvremenost svijeta obavezuje da i sama bude suvremena. **Zato je Sabor naglasio i sadašnji Papa Franjo da je temeljna obveza Crkve posadašljenje Radosne vijesti.** U svojem naviještanju mora pronaći izraz dostupan današnjem svijetu i čovjeku. Da bi to mogla, ona trajno mora promatrati znakove vremena, život svijeta, događaje i probleme ljudi prepoznati u tomu glas Božji, poticaj za djelovanje. Tako Crkva svu sebe i sve svoje djelovanje trajno mora stavljati u „**danas**“ **suvremenog čovjeka i njegova trenutka.**

Koji je odnos svijeta i Crkve?

U svojoj ljudskoj dimenziji Crkva je uvijek dio suvremenog svijeta, jer je sastavljena od ljudi toga vremena koji su uvijek i dio određena ljudske zajednice. Stoga ona sa svim drugim ljudima dijeli sve ono što je ljudsko. Tu činjenicu ističe i II vat. sabor u svojem dokumentu o Crkvi u suvremenom svijetu.

„Radost i nada, žalost i tjeskoba ljudi našeg vremena, osobito siromašnih i svih koji trpe jesu radost i nada, žalost i tjeskoba također Kristovih učenika, te nema ničega uistinu ljudskog a da ne bi našlo odjeka u njihovu srcu. Kršćansku zajednicu naime sačinjavaju ljudi, koji u Kristu sjedinjene vodi Duh Sveti na njihovu hodu prema Očevu kraljevstvu. Oni su primili poruku spasenja da je iznesu pred svakoga. Zato zajednica kršćana doživljava sebe doista usko povezanom s ljudskim rodom i s njegovom poviješću.“ (GS 1)

U izvorniku ovog dokumenta govori se i o „intimnoj“ povezanosti. Ta intimnost s jedne strane dolazi i proizlazi iz zajedničkih nazivnika ljudskosti koju kršćani dijele sa svim drugim ljudima, a s druge strane iz stava Crkve kojom prihvaća suvremeni svijet, **a to je stav ljubavi i poštovanja.** U tome ona ne može biti izvan Božjih nakana koje Isus očituje Nikodemu: „**Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da on sudi svijetu, nego da se svijet spase po njemu.**“ (Iv 3, 16-17).

Moramo znati da Bogu svijet nije indiferentan, a pogotovo ga ne osuđuje ili odbacuje već ga ljubi. Dubinu te ljubavi pokazuje Isus dubinom Božjeg dara u svijetu, **a to je sam Sin.** Kako bi sada Crkva – želi li ostati vjerna Kristu – mogla imati drugi stav prema svijetu. Čitavim svojim djelovanjem i ponašanjem ona mora nasljedovati, očitovati i svjedočiti upravo tu ljubav. Za nju svijet mora biti isto ono što i za Boga, **a to je predmet najveće ljubavi.** I ako je Bog spreman za svijet žrtvovati svojega Sina „**da nitko ne propadne**“, onda je to jednako tako i poziv Crkvi do koje se mjere mora dati za svijet.

@Ljubav Kristova

Našoj duši ništa ne daje
toliko mira kao čvrsto
zajedništvo s Isusom

Ivan Božić

Kao što Bog nije poslao svojega Sina da on osudi svijet, tako ni Sin nije utemeljio Crkvu da ona sudi svijet, **već da sva bude u službi njegova spasenja**. I ona je samo onda vjerna i autentična **ako je takva**. Zato se Crkva ne smije postavljati nasuprot svijetu, već za svijet. Nije poslana da isključuje, već da spašava. Ni da sudi, već da pridiže i daje nadu. Ona je pozvana da trajno bude znak i sakrament spasenjskog susreta Boga i svijeta u koji je Isus založio sav svoj život.

Crkva nije svijet, ali je u njemu

Crkva se ne smije poistovjetiti sa svijetom , niti confrontirati svijetu. Isus to ističe u molitvi za svoje učenike u trenutku njegova rastanka od njih:

„Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih očuvaš od Zloga. Oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta. Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet, tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samog sebe, da i oni budu posvećeni u istini. Ne molim samo za ove, nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene: da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče. U meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu, te svijet uzvjeruje da si me ti posao.“ (Iv 17, 15-21).

